

Η ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΗΜΕΡΑ

Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΤΩΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μέ τήν Χάρι του Θεού εύρισκόμαστε και φέτος στο ιεραποστολικό αυτό συνέδριο, για να καταθέσουμε ό καθένας μας ταπεινά κάτι από τις γνώσεις ή τήν εμπειρία μας σχετικά μέ τήν ιεραποστολή.

Μέ τις εύχές και τήν εύλογία του σεβαστού Καθηγουμένου τής Ι. Μονής μας, του Όσίου Γρηγορίου του Άγιου Όρους, π. Χριστοφόρου, εύρίσκομαι σήμερα κοντά σας, και θά προσπαθήσουμε νά κάνουμε μία μικρή προσέγγισι στο γενικό θέμα: «Η ιεραποστολή σήμερα», μέ ιδιαίτερη όμως έμφασι στον τομέα τής ποιμαντικής μεταξύ Όρθοδόξων Ιεραποστόλων και Προτεσταντών. Είναι ένα θέμα πάντοτε επίκαιρο, πού μπορεί νά επαναλαμβάνεται σε πολλά ακόμα συνέδρια, αφού ή ποιμαντική τής ιεραποστολής δέν είναι κάτι τό στατικό, αλλά έχει ένα δυναμισμό και μέ τον φωτισμό του Άγιου Πνεύματος, πάντοτε εμπλουτίζεται.

ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ

Θά μου επιτρέψετε νά κάνω μία σύντομη αναφορά σε δύο βασικές προϋποθέσεις τής Όρθοδόξου Ποιμαντικής:

Α) Ότι ή Ποιμαντική πηγάζει και έκπορεύεται από τήν Έκκλησία

Μέ αυτό θέλω νά τονίσω ιδιαίτερα «τόν φωτισμό του Άγιου Πνεύματος», τον όποιον πρέπει πάντοτε νά έχουμε στην ιεραποστολική μας ποιμαντική γιατί έτσι θά είμαστε βέβαιοι ότι κινούμεθα σε σωστές βάσεις, και δέν θά γίνονται προσω-

Ό ιερομόναχος π. Γρηγόριος Γρηγοριάτης

πικοί πειραματισμοί και άκροβασίες, μέ άμφίβολα άποτελέσματα.

Άπό τήν έκκλησιαστική ιστορία διδασκόμαστε, ότι στην Όρθόδοξη Έκκλησία, όσοι άσχολήθηκαν μέ τήν ιεραποστολή έθεσαν τις ύπηρεσίες τους στη διάθεση τής Έκκλησίας, από Αυτήν πήραν εύλογία, και μετά ξεκίνησαν τό μεγάλο τους έργο. Άλλά και κατά τήν διάρκεια τής ιεραποστολικής πορείας θά πρέπει τό έργο μας νά τό θέτομε σε γνώσιν Αυτής και σε κάθε προβληματισμό και άπορία νά Τήν συμβουλευόμαστε, μέσω των θεσμών της.

Έντύπωσι και θαυμασμό μου είχε προκαλέσει, θυμάμαι, ή **ανάγνωσις των έπιστολών του μακαριστού ιερομονάχου Κοσμά Γρηγοριάτου, ιεραποστόλου του Ζαΐρ άδελφου τής Τεράς Μονής μας, του Όσίου Γρηγορίου Άγιου Όρους**, στις όποίες έθετε

διάφορες ἐρωτήσεις στὸν πνευματικὸ του, τὸν ἐπίσης μακαριστὸ Γέροντά μας π. Γεώργιο.

Ἀπὸ αὐτές, καταλαβαίνει κανεὶς τὴν μεγάλη λεπτότητα καὶ εὐαισθησία πού εἶχε σέ θέματα κατηχήσεως, ποιμαντικῆς καὶ στή συμπεριφορά του πρὸς τοὺς Ἀφρικανοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἄλλη ψυχολογία, ἄλλα ἦθη καὶ ἔθιμα. Καὶ αὐτό, γιὰ νὰ μὴ τοὺς πληγώσει, κάνοντας κάποια ἀδιάκριτη ἐνέργεια, ἀλλὰ νὰ φέρη σιγά-σιγά καὶ ἀβίαστα τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου μέσα τους, σάν τὴν ἀπαλή βροχή σέ διψασμένο ἔδαφος ὥστε σίγουρα νὰ καρποφορήσῃ.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ παπα-Κοσμᾶς κατάφερε νὰ μπῆ στὶς καρδιές ὅλων τῶν πιστῶν χριστιανῶν του, νὰ τὸν ἀγαπήσουν, νὰ κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ νὰ κάνῃ ἀπρόσκοπτα τὸ ἱεραποστολικὸ του ἔργο. Ἄλλωστε δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι, **τὸν ἀπροσδόκητο θάνατό του, ἀπὸ τροχαῖο ἀτύχημα τὸν θρήνησαν ὅλοι. Ἡ Πολιτεία τοῦ CONGO ἐπέβαλε τριήμερη ἀργία σε ὅλες τὶς Ὑπηρεσίες πρὸς τιμὴν του καὶ ἀναγνώρισί τοῦ μεγάλου ἱεραποστολικοῦ του ἔργου.** Ἔτσι ἡ ζωὴ καὶ τὸ ποιμαντικὸ ἔργο του, εἶναι ἓνα μεγάλο βοήθημα σέ ὅσους ἀσχολοῦνται μέ τὴν ἱεραποστολή καὶ ὁ τρόπος ἐνεργείας του γίνεται ἕνας ἱεραποστολικὸς ὁδοδείκτης γι' αὐτοὺς.

Ἐν κατακλείδι θὰ λέγαμε ὅτι **ὁ σύγχρονος Ἱεραπόστολος στό Ποιμαντικὸ ἔργο του συμπορεύεται μέ προσευχή, τὶς συμβουλές τοῦ πνευματικοῦ του, μέ τὴν κατ' ὀλίγον ἀυξανόμενη προσωπική του ἐμπειρία ὥστε νὰ γίνῃ μιμητὴς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου,** σέ αὐτὸ πού μᾶς προτρέπει: «καὶ ἀναθέμην αὐτοῖς τὸ Εὐαγγέλιον ὃ κηρύσσω ἐν τοῖς

*Ἡ παρουσία τοῦ ἐπικώριου Μητροπ. Θηβῶν
⊕ Λεβαδείας κ.κ. Γεωργίου ἀποτελέσῃ
ξεχωριστὴ εὐλογία στό 21ο ἱεραποστολικὸ
Συνέδριο τοῦ Π.Χ.Ο.Ο.Ι.*

ἔθνεσι, κατ' ἰδίαν δέ τοῖς δοκοῦσιν, μήπως εἰς κενὸν τρέχω ἢ ἔδραμον» (Γαλ. Β', 2). Σέ κάθε ἄλλη περίπτωσι συμβαίνει αὐτὸ πού λέει ὁ Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης ὅτι «πᾶσαι αἱ συμφοραὶ ἐπέρχονται εἰς ἡμᾶς, διότι δὲν ἐρωτῶμεν τοὺς πνευματικούς πατέρας οἵτινες ἐτέθησαν, ἵνα καθοδηγοῦν ἡμᾶς» (Λόγος περὶ Ποιμένων).

Β'. Προϋπόθεσι Ἀποστολικῆς Ποιμαντικῆς εἶναι ὁ προσωπικὸς ἀγιασμός τοῦ Ποιμένου

Γνωστός εἶναι ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «**Καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον, εἶτα καθᾶραι· σοφισθῆναι καὶ οὕτω σοφίσαι· γενέσθαι φῶς, καὶ φωτίσαι· ἐγγίσει Θεῷ, καὶ προσαγαγεῖν ἄλλους· ἀγιασθῆναι, καὶ ἀγιάσαι...**» (Γρηγόριος Ναζιανζηνός, τόμ. 35, σελ. 944).

Πράγματι μέ ἐπικεφαλῆς «τὸν Ἀπόστολον καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν Χριστόν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. Γ', 1) καὶ στήν συνέχεια

τήν χορείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πλῆθος Ἁγίων ἀνδρῶν διακόνησαν τό Μυστήριον τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας ἀνά τούς αἰῶνας σέ ὅλα τά ἔθνη. **Ὁ Ἅγιος Φρουμέντιος, στή χώρα τῆς Ἀβησσυνίας, οἱ Ἅγιοι Κύριλλος καί Μεθόδιος, ὁ Ἅγ. Γρηγόριος φωτιστής τῆς Ἀρμενίας, ὁ Ἅγ. Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, εἶναι ἕνα ἀπάνθημα αὐτῆς τῆς χορείας.**

Ἀλλά καί πολλοί **Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας** μας κατενόησαν τήν σοβαρότητα τοῦ ἔργου τῆς ἱεραποστολῆς, καί μέσα στά πλαίσια τῆς Ποιμαντικῆς διακονίας τους ὀργάνωσαν Ἱεραποστολές εἰς βοήθειαν τῶν «ἐν σκότει καί σκιά καθημένων ἀδελφῶν μας». Ἄς μή ξεχνᾶμε τούς **Οἰκουμενικούς Πατριάρχες Ἁγίους Ἰωάννην Χρυσόστομον καί Μέγαν Φώτιον, τόν Ἅγιον Ἀθανάσιον Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας καί πολλούς ἄλλους.**

Ἴσως ἀναρωτηθῆ κάποιος, **γιατί τονίζεται ἰδιαίτερα, ἴσως ὑπέρ τό δέον, ἡ ἀγιότητα του βίου;** Ὅποιος ὅμως ἔχει ἀσχοληθῆ σοβαρά μέ τήν ἱεραποστολή καί τήν ἔχει γνωρίσει ἀπό κοντά, ὄχι μόνον θεωρητικά καί μέ κριτική διάθεση, θά ἔχει βιώσει καί **τόν πόλεμο πού διεξάγει ὁ ἱεραπόστολος.** Πόλεμο ὄχι μόνον μέ

ὄρατους ἐχθρούς, ἀλλά κυρίως μέ τούς **ἀοράτους**· «πρός τάς ἀρχάς, πρὸς τάς ἐξουσίας πρὸς τούς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τά πνευματικά τῆς πονηρίας» **μέ τούς μάγους καί τά μάγια, μέ τίς ποικίλες αἰρέσεις, μέ τά προσωπικά μας πάθη,** τά ὅποια ἀνακινεῖ ἀνά πάσα στιγμή ὁ πειρασμός, προσπαθώντας νά τά ἐνεργοποιήσῃ καί νά μᾶς παρασύρῃ ὅπου αὐτός θέλει. Οἱ ἱστορίες μέ τούς μάγους καί τά μάγια μπορεῖ νά φανοῦν ἀπίστευτες σ' ἕναν τρίτον. Εἶναι ὅμως ἀληθινές, καί μερικές φορές ἀνατριχιαστικές.

Χρόνια τώρα, αἰῶνες, βασίλευε σ' αὐτά τά μέρη τό πνευματικό σκοτάδι, ἡ δεισιδαιμονία, ἡ εἰδωλολατρεία, καί **τό πνεῦμα τοῦ πονηροῦ μέ τούς μάγους καί τά μάγια ἔχουν ὑποδουλώσει τόν ἀπλό ἀφρικανικό λαό.** Τά προσωπικά μίσῃ ἐφθάναν μερικές φορές μέχρι θανάτου, μέσω τῶν μάγων. Ἡ φοβία γι' αὐτούς διατηρεῖται ἐν πολλοῖς καί σήμερα καί αὐτήν καλούμεθα νά ἐξαλείψουμε. Νά τούς πείσουμε ὅτι τά μάγια δέν ἔχουν πλέον καμία δύναμι σ' ἕναν εὐσυνείδητο Χριστιανό Ὁρθόδοξο.

Σ' αὐτόν τόν τομέα, ἀγωνιζόμαστε πολύ, κυρίως μέ τίς κατ' ἔτος τελούμενες μνηνιαῖες ἱερατικές συνάξεις. Σ'

αὐτές μέ τρόπο θεολογικό, ἀλλά καί ἀπλό, διδάσκονται στούς ἱερεῖς καί διακόνους οἱ αἰώνιες ἀλήθειες τῆς ἀγιωτάτης πίστεώς μας. Ἐπίσης, **πὼς θά ἀντιμετωπίζουν τίς μαγεῖες καί τίς πάμπολλες ἐκεῖ αἰρέσεις.** (Μόνο στό Κολουέζι ὑπάρχουν περὶ τίς 500).

Ὅταν δέ συμβαίνει,

21ο ἱεραποστολικό Συνέδριο Π.Χ.Ο.Ο.Ι.

οί Άφρικανοί νά πιστεύσουν καί ν' ακολουθήσουν τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ, **ὁ πειρασμός μή μπορώντας ν' άνεχθῆ τό ὅτι οἱ ἱεραπόστολοι παίρνουν τό θῦμα μέσα ἀπό τά χέρια του, ὅτι μέ τίς εὐχές καί τούς ἐξορκισμούς του ἐξαφανίζουν τήν δύναμι καί σώζουν ψυχές, ἐγείρει πόλεμο ἐναντίον τους. Ἡ ἀγιότητα τότε τοῦ βίου τοῦ ἱεραποστόλου, ὀρθώνεται σάν ἕνα τεῖχος ἀξεπέραστο γι' αὐτόν.** Βλέπουμε λοιπόν ὅτι χωρίς ἀγιότητα ἡ ποιμαντική μας δέν μπορεῖ νά ἀντιμετωπίση τά οὐσιαστικά προβλήματα τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Στόχος μας θά πρέπει νά εἶναι αὐτή ἡ ἀγιότητα νά ἐνσταλάξη καί στους πιστούς ἀφρικανούς, καί κυρίως στους Άφρικανούς ἱερεῖς μας.

Πῶς θά τό πετύχουμε αὐτό; Ζῶντες ὡς «πτωχοί τῷ πνεύματι» καί «πενθοῦντες» μέχρι νά παραδώσουμε τήν ψυχή μας εἰς χεῖρας Θεοῦ Ζῶντος. Νάί τότε καί ἐμεῖς λογιζόμεθα Ἱεραπόστολοι καί μπορούμε νά διδάσκουμε μέ συνέπεια τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ «ὅτι οὕτω γέγραπται καί οὕτως ἔδει παθεῖν τόν Χριστόν καί ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τή Τρίτη ἡμέρα, καί κηρυχθῆναι ἐπί τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετανοίαν καί ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τά ἔθνη, ἀρξάμενον ἀπό Ἱερουσαλήμ. Ὑμεῖς δέ ἐστε μάρτυρες τούτων. Καί ἰδοῦ ἐγώ ἀποστέλλω τήν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς μου ἐφ' ἡμᾶς» (Λουκ. ΚΔ', 46-49).

Ὁμολογῶ ὅτι **μέ ἀξίωσε ὁ Θεός νά γνωρίσω ἅγιους ἄνθρωπους στό Ἅγιον Ὄρος. Τόν ἅγ. Παῖσιο, τόν ἅγ. Πορφύριο, τόν π. Ἐφραίμ τόν Κατουνακιώτη, τόν π. Μόδεστο Δανιηλαῖον, πού λίγο πολύ εἶναι γνωστοί σέ ὅλους μας.** Ἀλλά καί στό Ἱεραποστολικό Κλιμάκιο τοῦ Κολουέζι, ἀξιώθηκα νά γνωρίσω ἀγιασμένους ἱερεῖς καί πράγματι τό ἔχω

καύχημα, ἄν καί δέν εἶναι γνωστοί. Ὅπως τούς μακαριστούς **π. Φίλιππο, π. Γεράσιμο, πού ἦσαν ἀπό τούς πρώτους ἱερεῖς τῆς ἱεραποστολῆς Κολουέζι** στό ξεκίνημά της καί εἶχαν σηκώσει ὅλο το βάρος. Ἐπίσης τόν μακαριστό **π. Νεκτάριο (μέ 9 παιδιά),** πού ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς, οἱ καλοί τρόποι καί ἡ ποιμαντική του ἱκανότητα χαρακτήριζαν τήν προσωπικότητά του, καί ἄλλους, τῶν ὁποίων ἀποσιωπῶ τά ὀνόματα, ἐπειδή εἶναι ζῶντες. Ἐπίσης ἡ εὐαισθησία τους στά θέματα τῆς πίστεως εἶναι παραδειγματική. Ὁ ἀγῶνας τους κατά τῶν αἱρέσεων εἶναι ἐντυπωσιακός, καί ἀππλλαγμένος ἀπό στοιχεῖα συγκρητισμοῦ καί συναισθηματικῆς ἀντιμετωπίσεως του.

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΩΝ

Ἄς ἔρθουμε τώρα νά ἰδοῦμε **πῶς ἀσκοῦν τό ποιμαντικό τους ἔργο οἱ πεντηκοστιανοί στήν Ἀφρικανική κυρίως γῆ.** Αὐτοί, ἔχοντας διαπιστώσει τήν εὐαισθησία τοῦ λαοῦ στά θαύματα, **προγραμματίζουν μεγάλες συγκεντρώσεις-φεστιβάλ πού μπορεῖ νά διαρκοῦν καί δυό ἐβδομάδες σέ κεντρικές πλατεῖες** τοῦ Κολουέζι καί καθημερινά τό πρόγραμμά τους διαρκεῖ ὁ περίπου ὥρες. Σ' αὐτό τό χρονικό διάστημα **στήν ἀρχή παίζουν μουσική,** πού μέ τήν βοήθεια δυνατῶν ἐνισχυτῶν, ἀκούγεται σέ μεγάλη ἐμβέλεια, κι' ἀλλοίμονο στά σπίτια πού εἶναι ἐκεῖ γύρω, ὅπως ἡ ἱεραποστολή μας. **Στήν ἀρχή εἶναι χαμηλή, κι' ἀργότερα ἐκκωφαντική.** Ὁ ἀπλός κόσμος πού ἀρέσκειται σέ παρόμοιου εἴδους θεάματα προσέρχεται, καί ἄς μὴν εἶναι ὀπαδοί αὐτῆς τῆς αἱρέσεως. **Ἄλλοι πηγαίνουν ἀπό περιέργεια, ἄλλοι χάριν ψυχαγωγ-**

γίας, καί ἄλλοι «λέγουν τί καί ἄκουιν καινότερον», δηλαδή ν' ἀκούσουν καί νά πουν κάτι τό νέο καί διαφορετικό: «Νά δοῦμε, τί θά πῆ αὐτός ὁ πάστορας τί "θαύματα" θά κάνη».

Ἐπειδή δέ γνωρίζουν ἀπό προηγούμενες παρόμοιες συγκεντρώσεις ἢ ἀπό ἀφίσεις, πού **προαναγγέλλουν ὅτι θ' ἀκολουθήσουν καί... «θαύματα», πολλοί ταλαίπωροι** ἀσθενεῖς πού πάσχουν ἀπό ἀνιάτες ἀσθένειες, μὴ ἔχοντας οἰκονομική δυνατότητα ἰατρικῆς παρακολουθήσεως καί θεραπειάς, **προσέρχονται σέ μιά ἀπέλπιδα προσπάθεια νά βροῦν τήν υγεία τους ἐκεῖ. Μετά τήν μουσική ἀρχίζουν οἱ ὁμιλίες**, τό ὑποτιθέμενο κήρυγμα, τό ὅποῖον εἶναι περίπου παρόμοιο σ' ὅλες τίς προτεσταντικές ομάδες.

Τό πλάνο αὐτό, τό ἔχουν διδαχθῆ στή Δύσι, ὅπου εἰδικοί μελετηταί ἔχοντας ψυχολογήσει τήν ἀντίδρασι τοῦ κοινοῦ, καί τά ὅρια τῆς δεκτικότητός του, **χρησιμοποιοῦν μεθόδους ἐντέχνους, ὥστε σιγά-σιγά νά μειώσουν τήν υγιᾶ προσωπική βούλψι τοῦ κοινοῦ**, καί προκαλώντας μία ψυχολογική βία, **νά τούς δημιουργήσουν ἕνα κῶμα ὑστερίας**, πέρα ἀπό τά ὅρια τῆς λογικῆς, σ' ἕνα **κλίμα γενικῆς παραφροσύνης**. Ὅταν ὁ ὁμιλητής διαπιστώσει ὅτι αὐτό ἀρχίζει νά ἐπιτυγχάνεται καί ἐξουσιάζει ψυχολογικά τό κοινό, ἀρχίζει νά φωνάζη ὑστερικά, προκαλώντας τό «Ἅγιο Πνεῦμα» νά κατέλθῃ καί νά θεραπεύσῃ. **Οἱ κραυγές του ἀκούγονται** γιά πολλή ὥρα, ὅσο νά καταφέρῃ νά προκαλέσῃ τήν ἐπιδιωκόμενη **γενική ὑστερία**. Ὑπάρχει δέ καί **δεύτερος ὁμιλητής, ὁ**

21ο ἱεραποστολικό Συνέδριο Π.Χ.Ο.Ο.Ι.

ὁποῖος ταυτόχρονα μεταφράζει στά σουαχίλι, πού καί αὐτός κραυγάζει στόν ἴδιο τόνο, κι' ἔτσι **δημιουργεῖται** μέ τήν λειτουργία δυνατῶν μεγαφῶνων **ἕνα γενικό πανδαιμόνιο**. Ἐχοντας λοιπόν δημιουργηθῆ οἱ κατάλληλες προϋποθέσεις, **οἱ ἀσθενεῖς** θύματα πλέον τῆς πειρασμικῆς αὐτῆς καταστάσεως, ἀρχίζουν νά **φωνάζουν δυνατά, προσευχόμενοι νά λάβουν τήν ποθουμένη θεραπεία**, κρατώντας καί τό ἀσθενές σημεῖο τοῦ σώματός τους, τό κεφάλι, τό στομάχι κ.λ.π. κατά τάς ὑποδείξεις τοῦ ὁμιλητοῦ. **Εἶναι πράγματι λυπηρό καί ἀξιοθρήνητο τό θέαμα**. Ἄνθρωποι ἀδίστακτοι, φερόμενοι ἀπό τό πνεῦμα τοῦ ἀντιχρίστου, νά ἐκμεταλεύονται καί νά παραπλανοῦν τόν πτωχό καί πονεμένο Ἀφρικανό ἀδελφό μας, ὁ ὁποῖος ἐκείνη τήν ὥρα ἔχει ἀπωλέσει ἕνα μεγάλο μέρος ἀπό τήν προσωπικότητά του, κι ἔχει γίνῃ ἕρμαιο στά χέρια του. **Γι' αὐτές τους τίς ἐργασίες οἱ ὁμιληταί, ἀμείβονται ἀδρά ἀπό τά κέντρα πού τούς κατευθύνουν**.

Συμπερασματικά, θέλω νά διευκρινίσω ὅτι ἀναφέρθηκα προηγουμένως στή δράσι τῶν αἰρετικῶν, γιά νά κατανοήσουμε πῶς **ὁ λαός αὐτός, οἱ ἀσθενεῖς, πού**

ἀναγκάζονται νά τριγυρνοῦν πότε ἀπό ἔδω, πότε ἀπό ἑκεῖ, στίς ἐκδηλώσεις αὐτῶν τῶν «θαυματοποιῶν» γιά νά βροῦν τήν ὑγεία τους, πόσο **ἔχουν ἀνάγκη ἀπό τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, τόν ἀληθινό, τόν παρηγορητικό, τόν ἀποκεκαλυμμένον στήν Ἁγία μας Ἐκκλησία.** Γιά νά μπορέσουν νά ἔχουν κι' αὐτοί, ἐλπίδα σωτηρίας. Αὐτόν τόν λόγο ἀκριβῶς καλούμαστε νά δώσουμε ὅσοι ἀσχολούμαστε μέ τό ἱερὸν ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς μέσα ἀπό τήν Ὁρθόδοξο Ποιμαντική. **Αὕτη εἶναι ἡ οὐσία τῆς προσφορᾶς μας. Ἡ ψυχὴ τῶν εὐαγγελιζομένων καί ἡ σωτηρία τους.**

Ο ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ

Ὁ Ἀφρικανικὸς λαὸς ἔχει πολλὰ χαρίσματα καί στήν καρδιά του διαθέτει μεγάλα ἀποθέματα ἀγάπης. Αὐτὰ λόγω τῆς ἀγνοίας καί τοῦ εἰδωλολατρικοῦ παρελθόντος **εἶχαν ἐκτραπεῖ σέ ἄλλες κατευθύνσεις. Τώρα οἱ διακονοῦντες στό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς** θά πρέπει νά βοηθήσουν τούς ἐκεῖ ἀδελφούς νά τὰ **ἐπαναπροσανατολίσουν** καί νά τὰ ἐστιάσουν στό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. **Νά τόν ἀγαπήσουν, ὅπως ἔλεγε καί ὁ ἅγιος Πορφύριος. Ἐάν ἡ ποιμαντική αὐτὴ προσπάθεια κατορθώσῃ νά ἐπιτύχῃ,** ὥστε ἡ ἀγάπη αὐτὴ νά γίνῃ κτῆμα τῆς καρδιάς κάθε πιστοῦ ἀφρικανοῦ ἀδελφοῦ μας, **νομίζουμε ὅτι ἡ ἱεραποστολή θά ἔξῃ ἐπιτελέσει τόν σκοπὸ της.** Ὅλες οἱ λοιπές δραστηριότητες, οἰκοδομήσεις κτιρίων, καλλιέργειες κ.λπ., μπορεῖ νά θεωροῦνται καλές καί ἀναγκαῖες, εἶναι ὅμως δευτερεύουσες καί ἐπικουρικές. **Ὁ πρωταρχικὸς στόχος**

τῆς ἱεραποστολῆς εἶναι, κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμη, **ὁ Ἀφρικανικὸς λαὸς νά ἀγαπήσῃ τὸν Χριστὸ μέ ὅλη τὴν καρδιά του καί νά γίνῃ λαὸς Χριστοφόρος.** Ἐάν ὁ στόχος αὐτός ἐπιτευχθῆ, τίς λοιπές ἀνάγκες θά ἔρχεται νά ἀναπληρώσῃ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μέ τὸν τρόπο πού Αὐτός γνωρίζει. **Αὐτός θά γίνῃ στόν λαὸ Του τροφή, ἔνδυμα, παρηγορία, καταφυγή, ἐλευθερία.**

Ἔτσι πρῶτο μέλημα τῶν Ἱεραποστόλων μας εἶναι ὁ ἁγιασμός τῶν ἀδελφῶν μας «οὐ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον» (Ἐβρ. ΙΒ΄, 14) καί κατὰ δεύτερο λόγο ἡ συγκέντρωσις χρημάτων γιά πραγματοποίησις κοινωνικοῦ ἔργου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τό θέμα μέ τό ὅποιο ἀσχοληθήκαμε σήμερα εἶναι πολὺ εὐρύ, καί θά μπορούσαμε νά διαθέσουμε πολὺ χρόνο ἀκόμα, μέ ἱστορίες πραγματικές, πού καθὼς τίς διηγῆσαι προκαλοῦν πολλὰ συναισθήματα καί πού φέρνουν ἄλλοτε δάκρυα χαρᾶς, ἄλλοτε δάκρυα δοξολογίας, ἄλλοτε δάκρυα λύπης, ἄλλοτε κάποια ἀναψυχὴ μέ τὴν φαιδρότητα κάποιων γεγονότων κ.λπ.

Μέσα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, σάν μία συνισταμένη, παρατηρεῖς πῶς ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἐργάζεται γιά τὴ σωτηρία μας, τὴ σωτηρία τῶν συμπαθῶν Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν μας, καί πῶς κατὰ τρόπον μυστικόν ἐνδυναμώνει τούς εὐαγγελίζοντας τόν θεῖον λόγον Του, μᾶς φωτίζει καί κατευθύνει, ὥστε ὅλοι οἱ ἀγῶνες μας, ὅλο το ἱεραποστολικὸ ἔργο, νά γίνεταί πρὸς δόξαν καί τιμὴν τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἀμήν.

**Ἱερομόναχος
π. Γρηγόριος Γρηγοριάτης**